

LESLIE WOLFE

CHIRURGĖ

Iš anglų kalbos vertė

Mantas Barcas

Sofoklis

VILNIUS, 2023

Privalau išreikšti išskirtinę padėką savo geram draugui, Niujorko teisės srities „vilkui“ Markui Freybergui už tai, kad tapo mano profesionaliu vedliu teismų sistemos įmantrybių labirintuose.

Taip pat nuoširdžiai dėkoju daktarei Deborah'ai Joule (Debbei) už draugiškumą ir išmintingus patarimus. Tik jos dėka gilintis į sudėtingą širdies ir kraujagyslių chirurgijos pasaulį pasidarė kur kas paprasčiau. Jos kompetencija ir polinkis net menkiausias smulkmenas perteikti kuo tiksliau darbą prie šios knygos man pavertė nepamirštama patirtimi.

PACIENTAS

Ką aš padariau?

Šis klausimas blaškosi mano galvoje ir nudilgo apsunkusį kūną. Raumenis užliejusi adrenalino banga reikalauja sprukti, dingti, tačiau bėgti nebėra kur. Todėl virpėdama leidžiu sau bejėgiškai susmukti ant grindų: vienintelė man belikusi atrama – vėsi plytelėmis klota siena. Akimircai įbedu akis sau į delnus, kuriuos vargiai begaliu atpažinti, lyg niekada iki šiol nebūčiau jų mačiusi su kruvinomis chirurginėmis pirštinėmis. Man jie atrodo tokie svetimi – kažkieno kito delnai, per nesuvokiamą klaidą pritvirtinti man prie riešų.

Nuolatinio oro kondicionieriaus ūžesio fone nepaliaujamai skamba tylus, monotoniškas pypsėjimas. Norėčiau atrasti jėgų ir paprašyti, kad jų išjungtų. Operacinė apmirusi, o visų akys, nuo įtampos išsipūtusios virš veidus dengiančių kaukių, nukreiptos tiesiai į mane.

Bet rūstus tik vienas žvilgsnis – tas, kuris visada ieško dingties aiškiai susmigtį į mane. Per storus stiklus ir veido skydelį plieno mėlynumo rainelės atrodo mirtinai šaltos. Visgi daktarui Robertui Bolgeriui, įsitaisiusiam prie anestezijos aparato, nebūtina ką nors sakyti. Mes jau ir taip vienas kitam išdėję viską, ką reikėjo. Ir netgi daugiau.

– Išjunk jį, – prataria Medisonė.

Li Čenas paspaudžia mygtuką, ir klaikus garsas nutyla. Tada ji prieina prie manęs ir pritupia šalia. Ranka ima siekti mano peties, tačiau sustoja taip ir nepalietusi.

– Daktare Vaili? – sukužda Medisonė, vis dar laikydama ranką virš mano peties. – Ane? Nagi, kelkis.

Neatplėsdama akių nuo grindų, lėtai papurtau galvą. Puiškiai atsimenu kiekvieną polimerinės dangos, kuria padengiamos visų operacinių grindys, savybę. Ši bevėrtė informacija tik beprasmiškai užima vietą galvoje – vis tiek galutiniai mėlynų mozaikinių grindų naudotojai esame mes, chirurgai, o ne tie, kas sprendžia, kokią dangą rinktis.

– Ane? – ramindama vėl šiltai mano vardą ištaria Medisonė.

– Ne, – atsakau jai tyliai, – negaliu.

Šalia mano dešinės pėdos nuo stalo nukritusi kruvina chirurginė kempinė sutepė nepriekaištingai švarias grindis. Todėl aš, neatitraukdama nuo jos akių, tarsi kraujo dėmė grasintų mane užpulti, sulenkiu koją ir pasikišu po savimi.

Netrukus Medisonė, pajutusi įniršusį daktaro Bolgerio žvilgsnį, atsitraukia.

Anesteziologas atsidūsta ir išjungia savo įrangą, tik dar labiau paaštrindamas įtampos pritvinkusią patalpos tylą.

– Na, turbūt čia jau nieko nebepakeisim, – ištaria jis, tada atsistodamas beviltiškai sudejuoja ir niūriu žvilgsniu perveria echokardioskopijos specialistą daktarą Dyną. – Einam puodelio kavos, gal ji bent kiek iš atminties išplaus šitą katastrofą.

Daktaras Dynas, lyg prašydamas leidimo, žvilgteli į mane. Turbūt jis jaučiasi kaltas dėl to, kad Bolgeris išskyrė vien tik jį. Bet aš kone nepastebiu.

Nereaguojau. Negaliu.

Mano mintys kitur, jos iš naujo vieną po kito išgyvena visus šio ryto įvykius.

Diena man prasidėjo puikiai, be jokių užuominų į tai, kas manęs laukė. Dėl kaprizingai vėjuoto pavasario ryto mano kasdienis pasibėgiojimas iš fizinės ištvermės mankštos virto valios stiprybės išbandymu. Čikaga nesidrovi vietos gyventojus užmyluoti iki skausmo: kartais atrodo, kad ledinio vėjo gūšiai kerta bene iki pat kaulų, ir tam net nereikalingi jokie skalpeliai – viskas priklauso nuo to, kaip tokias oro sąlygas priima patys žmonės.

Kaip ir keletą praėjusių savaitių, nubėgau savo įprastą penkių kilometrų maršrutą per Linkolno parką, stebėdama guobas bei šunobeles ir vis neprarasdama vilties pagaliau užmatyti bent mažiausią sprogstantį pumpurą. Jaučiausi jau visiškai nusiteikusi pavasariui, žydintiems sodams ir šiltesnei saulei. Pusę septynių ryto mano galvoje kitų minčių ir nebuvo – eilinis ketvirtadienis. Apgaulingai eilinis.

Maždaug pusę aštuonių įvažiavau į ligoninės darbuotojų automobilių stovėjimo aikštelę ir sustojau savo vietoje. Išsamią šiandienos operacijos informaciją paskutinį kartą buvau peržvelgusi dar iš vakaro, patogiai įsitaisiusi namie – tai buvo dar vienas man įprastas ritualas.

Pagal grafiką numatyta kylančiosios aortos aneurizmos operacija. Pacientas – penkiasdešimt devynerių metų vyras vardu Kalebas Donahis. Turėjome pradėti lygiai dešimtą valandą.

Iki tol su Kalebu Donahiu jau buvome susitikę du kartus. Pirmas susitikimas įvyko per konsultaciją. Jo kardiologas aptiko didelę aneurizmą ir nusiuntė pas mus dėl chirurginio gydymo. Vizitą atsiminiau kuo puikiausiai. Suprantama, pacientą gąsdino tyrimo išvados, ir su kiekvienu mano žodžiu baimė augo vis labiau. Savo rankas jis visą laiką buvo tvirtai sukryžiuavęs ant krūtinės, lyg bandytų nuo mano skalpelio apsaugoti širdį. Netvarkingoje paciento barzdoje išžvelgiau gelsvai pilkų dryžių, tokios pat pilkos spalvos matėsi ir jo smilkiniuose – bent iš to,

kiek galėjau pastebėti per kepurę, kurią nusiimti jis atsisakė. O aš to ir nereikalavau.

Kurį laiką vyras buvo paniuręs ir bandė ginčytis, priešindamasis viskam, ką jam sakiau. Ką jis padarė, kad nusipelnė aneurizmos? Dar visai neseniai mirė jo tėvai, bet jokių širdies sutrikimų jie neturėjo. Taigi man iš pradžių teko penkiolika minučių bandyti numalšinti pacientą apėmusį nerimą, kol pagaliau pavyko jį apžiūrėti.

Toks buvo pirmas mūsų susitikimas.

O antrą kartą jį mačiau vakar, kai su komanda susidėjome operacijos planą. Kalebas Donahis prieš dvi dienas buvo paguldintas į ligoninę, kur jam pakartotinai atlikti visi kraujo tyrimai. Kai užėjau į palatą, jis sėdėjo lovoje su dėmėta „Cubs“ komandos kepuraitė ant galvos, rankos sukryžiuotos, nugara atremta į pagalves. Jis visiškai nieko nedarė: televizorius išjungtas, jokių žurnalų ant lovos, telefonas ekranu žemyn gulėjo ant spintelės prie lovos. Patalpoje šiek tiek dvelkė pasenusiu tabaku, alkoholiu ir prakaitu. Vyras atrodė susimąstęs, suvargęs ir vienišas. Ir buvo įpykęs. Tik dabar jis sužinojo, kad prieš operaciją jam bus nuskusta barzda ir krūtinė. Maža to, pas jį užsuko kažkuris ligoninės administracijos darbuotojas ir pasiteiravo, ar Kalebas užsiregistravęs organų donorystei. Todėl septynias ilgas minutes klausiausi, kaip jis visokiais būdais aiškino nelesiąs savęs išparduoti dalimis. Jis juk žinojo, ką mes, gydytojai, darome tokiems žmonėms kaip jis – be šeimos, kuri bylinėtųsi, ir be turtų, dėl kurių būtų kam nors svarbus. Mes išimame jų organus ir persodiname tiems, kurie geriausiai už juos sumoka. Kaipgi kitaip galėčiau paaiškinti, kodėl ištisi mūsų ligoninės pastatai pavadinti turtingiausių Čikagos žmonių garbei?

Prisiekiu jam, kad tai nėra tiesa. Tačiau jis nesiklausė. Tada jam pranešiau, kad užtektų vos vieno jo „ne“, ir organų trans-

plantacija nesėkmingos operacijos atveju taptų nebeįmanoma. Išvertus iš chirurgų kalbos, toks atvejis reiškia mirtį ant operacinės stalo. Ir jis išsyk užsičiaupė.

Bet visa tai įvyko vakar.

Kai širyt atėjau į savo kabinetą, Medisonė jau buvo paruošusi puodelį kavos. Ji geriausia operacinės slaugytoja iš visų, su kuriomis man yra tekę dirbti, o už operacinės sienų – ir mano asmeninė asistentė.

Mano nuolatinę operacijų komandą sudaro Medisonė, talentingas antrasis slaugytojas Li Čenas, perfuzininkas Timas Kroslis, atsakingas už širdies ir plaučių aparatą, kurį praminėme pompa, ir echokardioskopijos specialistas daktaras Francis Dynas. O anesteziologas priklauso nuo to, kokia korta iškris. Ir šį kartą man iškrito prasta bei itin erzinti – daktaras Bolgeris. Kažkuo jis mane atgraso. Gali būti, kad viskas dėl jo neslepamos mizoginijos. Sklando gandai, jog ligoninės administracija jam jau du kartus rašė papeikimus už seksistines kalbas apie tai, kad klinikinėje aplinkoje moterys geriausiu atveju gali atlikti slaugytojų vaidmenį. Bolgerio panieka moterims liejasi per kraštus, nors pastaruoju metu jis išmoko apie tai kalbėti šiek tiek atsargiau. Vis dėlto jis yra ne tik arogantiškas šunsnukis, bet ir gabus anesteziologas. Todėl jo profesiniai pasiekimai tik dar labiau kursto pasipūtusį ego ir stabdo ligoninės administracijos ryžtą sprendžiant jo elgesio problemas. Štai toks tas daktaras Bolgeris.

Kai mudu atsiduriame toje pačioje operacinėje, visada stengiuosi pamiršti nesutarimus, nes to reikia tiek pacientui, tiek visai komandai.

Bet tai niekada nepadedą. Harmoningam šokiui būtinos abiejų šokėjų pastangos.

Pamenu, tyliai nusikeikiau, kai operacijų plane pamačiau jo pavardę, bet iškart nustūmiau tą mintį šalin.

Man atėjus, daktaras Bolgeris jau laukė operacinėje.

– Labas rytas, – pasisveikinau, nors tikrai nesitikėjau jokio atsakymo.

Ir negavau. Tik skubų linktelėjimą galva bei kreivą žvilgsnį iš už chirurginio uždangalo, kuris jo pasaulį skyrė nuo manojo. Paskui Bolgerio dėmesys iškart grįžo prie vežimėlio su įranga jo dešinėje. Anestezijos aparatu jis suleidžia tikslias preparatų dozes. Taip kitoje apsauginio uždangalo pusėje jis kontroliuoja paciento kvėpavimo takų veiklą.

O aš operacijos metu beveik niekada nematau paciento veido. Visas dėmesys būna sutelktas į jo širdį.

Man keturiasdešimt vieneri ir tuo užsiimu jau dvylika metų – nuo pat tų laikų, kai baigiau bendrosios chirurgijos rezidentūrą. Paskui iškart perėjau prie krūtinės chirurgijos ir niekada nesižvalgiau atgal. Šios veiklos troškau visada. Ir dar nebuvau ant operacinės stalo netekusi paciento.

Iki šios dienos.

Mintis apie tai lyg kumščiu kerta tiesiai į paširdžius.

Trumpam sugrįžusi į nykią dabartį, apsižvalgau ir mėginu įsisąmoninti tai, ką regiu. Chirurginės lempos išjungtos. Medisone vis dar čia ir žiūri į mane susirūpinusi. Li Čenas sėdi ant kėdės, pasirengęs vos tik prireiks šokti ant kojų. Timas Kroslis įsitaisęs prie pompos, jo nugara sulinkusi, galva nunarinta. Jei galėtų, veikiausiai kaktą pasiremtų delnais, bet jis vis dar darbe, vis dar laikosi sterilumo taisyklių. Kol burzgia pompa, budėti privalo ir jis.

Mano mintys grįžta prie operacijos. Operacinėje kaip visada skambėjo smagūs plepalai. Virdžinija Gonzales, tarpinė slaugytoja, kuri zuidama tarp sterilaus ir nesterilaus pasaulių

aprūpina mus viskuo, ko tik gali prireikti, dalijosi savo internetinių pasimatymų patirtimi. Ji neseniai išgyveno skaudžias skyrības. Bet galiausiai vis tiek nusprendė pradėti susitikinėti su naujais vyrais. Žavėjaisi tokiu jos tvirtumu ir slapta tikėjaisi, kad ji tai daro ne iš nevilties, apnikta minčių apie visišką vienatvę. Tačiau pirmas jos „Tinder“ partneris pasirodė esąs vyriškis, stipriai pervertinęs savo įvaizdį, taigi visa komanda nuo jos pasidalytos informacijos plyšo juoku. Jis buvo gyręsis, kad dirbo transporto įmonės vadovu, nors iš tikrųjų buvo paprastas sunkvežimio vairuotojas. Džinė greitai pridūrė, kad nieko čia blogo. Bet tas vyras net nežinojo, kas yra tarpdančių siūlas, ir per dvidešimt penkias minutes trukusį pasimatymą netgi spėjo prisipažinti, kad keliaudamas neatsisako prostitučių paslaugų. „Bet tų pigių“, – iškart nuramino apstulbusią Džinę.

Klausydamosi jos pasakojimo, negalėjau susilaikyti nepagalvojusi, kaip džiaugiuosi dėl savo vyro ir santuokos. Jei tektų vėl vaikščioti į pasimatymus, taip ir mirčiau būdama atsiskyrėlė.

Visa operacinė pratrūko juoktis, kai Džinė pridėjo:

– Nešiau iš ten kudašių.

Daktaras Bolgeris perrėžė ją žvilgsniu.

– Jei tik tai išvis įmanoma, pabandykim parodyti nors kiek profesionalumo, – iškošė jis lėtai, kad kiekvienas žodis nuskambėtų kuo įtaigiau. – Nors gal per daug iš jūsų reikalauju.

Vos susilaikiau nepradėjusi eilinio ginčo. Kiekvienas dirbo, atliko savo pareigas. Chirurgų komandoms sekasi geriausiai, kai atsiranda būdų nuleisti garą. O jeigu operacinėje tvyro tyla, jeigu niekas nepasakoja istorijų arba negroja jokia muzika, tai kažkas labai blogai.

Geriau jau tegul jie ištįsą dieną juokiasi. Tada ir mirtis operacinę ratu apeina. Bent jau man tokia strategija visada suveikdavo. Iki šiol.

– Ką grojam? – pasiteiravo manęs Medisonė, prišokusi prie grotuvo.

– Hmm... Duok pagalvoti, – atsakiau ir dėl rytinio pasibėgiojimo mintys nukrypo prie „The Beatles“. – Gal turi *Here Comes the Sun?*

Medisonė išsišiepė po kauke – mačiau tai iš jos akių. Ji juos dievino.

– Aš čia visą geriausių hitų rinkinį turiu.

– Tai šauk, – paprašiau, eidama tarp įrangos ir operacinės stalo, kol pasiekiau savo vietą prie paciento krūtinės.

Patalpoje suskambo muzika.

Niūniuodama ištiesiau ranką ir joje iškart atsirado skalpelis. Nė nereikėjo prašyti – Medisonė savo darbą žino. Ir nors tai nėra moksliskai pagrįsta, ji neabejotinai moka skaityti mano mintis.

Nuo pirmos įpjovos – vertikaliai per krūtinkaulio vidurį – kiekvienas procedūros žingsnis vyko įprastai.

Sternotomija širdžiai atverti.

Perikardo, plonos širdį gaubiančios plėvės, prapjovimas aneurizmai pasiekti.

Ji buvo didžiulė, viena didžiausių iš mano matytų. Bet manęs tai nenustebino, nes jau buvau apžvelgusi tyrimų rezultatus. Buvome tam pasirengę.

– Jungiam pompą, – daviau Timui nurodymą pradėti paciento kraujo cirkuliaciją per širdies ir plaučių aparatą.

– Kryžminis spaustukas vietoj, – pranešiau ir paprašiau: – Šaltą srovę.

Į širdies kameras buvo suleistas šaltas kalio tirpalas. Juo taip pat gausiai nuploviau širdies paviršių, nes, kol mes darbuosimės, šaltas skystis apsaugos audinius nuo irimo. Per keletą sekundžių širdis sustojo, o apie jos mirties būklę primenančią ramybę pra-

nešė nekintantis dūzgimas – garsas, kurio laukėme. Tai tiesios kardiografo linijos garsas, liudijantis, kad širdis nustojo plakti.

Širdžiai visiškai nebejudant, pradėjau keisti aortos aneurizmą transplantatu. Kol baigiau siūti, spėjo nuskambėti beveik visas „The Beatles“ albumas.

Atrodo gana keista, kad geriau nei bet ką kitą prisimenu šaltį. Operacinėje šalta visada. Kondicionavimo sistema pučia septyniolikos laipsnių orą. O šaltoji srovė, kuria sumažinama širdies temperatūra, kad organas sustotų, išvis paleidžiama vos keturių laipsnių, kone ledinė. Po kurio laiko pradėdau nebejausti pirštų, todėl operuoju kuo greičiau. Tačiau šiandien viskas atrodė šalčiau nei įprastai – tai buvo vienintelis nuojautos ženklas, kurį galėčiau išskirti.

Bet nuojauta aš netikiu. Turiu tam priežasčių.

Kai susiuvau transplantatą, atidžiai apžiūrėjau savo atliktą darbą ir patikrinau, ar siulės pakankamai tvirtos. Galutinis išbandymas įvyks tada, kai per transplantatą bus paleistas kraujas. Tada pažiūrėsiu, ar kurioje nors vietoje prateka, ir sutvarkysiu. Bet dažniausiai nieko panašaus nenutinka. Ir aš kol kas jaučiausi patenkinta.

– Šilto fiziologinio, – paprašiau.

Šie du žodžiai reiškė operacijos kardioplegijos etapo, kai širdis sustabdyta, pabaigą. Gausiai nuploviau organą drungnu fiziologiniu tirpalu, kartu mėgaudamasi šiluma ant savo sustingusių pirštų, o tada siurbtuku pašaliniau skysčio perteklių.

– Nuimu spaustuką.

Nukritęs prie krūvos panaudotų instrumentų, spaustukas barkštelėjo. Sulaikiau kvėpavimą, nes žinojau, kad dabar atėjo tiesos akimirka.

Širdis nė nekrustelėjo.

Jokios fibriliacijos, jokių bandymų plakti. Nieko. Ji tiesiog gulėjo visiškai rami.

O tai beveik niekada nenutinka.

– Pradedu gaivininimą, – pranešiau.

Medisonė mostelėjo grotuvo pusėn ir Džinė jį išjungė, tada įjungė laikmatį su didžiuliais raudonais skaitmenimis. Patalpą užgriuvo tyła. Tokia grėsminga ir nelaukta tyła, kurią trikdė tik širdies monitoriaus skleidžiamas dūzgimas su tiesia linija ekrane.

– Epinefrino.

– Epis jau, – patvirtino daktaras Bolgeris.

Adrenalino dozė tikrai turėjo duoti kokių nors rezultatų. Tačiau nedavė. Skubiai pamasąžavau širdį, bet pajutau, kad į spaudimą ji visiškai nereaguoja.

– Menteles, – paprašiau, balse neslėpdama įtampos ir nerimo.

Medisonė padavė man defibriliatoriaus menteles. Atsargiai pridėjau jas prie priešingų širdies šonų ir, surikusi „Atsitraukit!“, paspaudžiau mygtuką. Nuolatinis dūzgimas akimirksniu liovėsi, tačiau šis blogų naujienų garsas netrukus suskambo iš naujo.

Pamėginau tai dar keletą kartų, o paskui vėl pradėjau masažuoti širdį rankomis.

– Reikia dar vienos epio dozės. Koks laikas?

– Septyniolika minučių, – niūriu balsu atsakė Medisonė.

– Velniop visa tai, – sumurmėjau panosėje. – Nagi, Kalebai, nepalik manęs.

Dar keletą minučių nesilioviau masažuoti, tačiau tai jau nieko nepakeitė. Pompa vis dar tiekė deguonį į kraują, siuntė jį į paciento organus, bet širdis jau kėlė visai kitokias problemas. Jos audiniai nebebuvo apsaugoti šalto kalio tirpalo. Todėl su kiekviena prabėgančia minute jos būklė blogėjo, o tikimybė kada nors vėl plakti greitai nyko.

– Kiek galima! Gyvenk! – pratrūkau aš. – Pabusk.

Staiga pajutau poreikį pamatyti paciento veidą, tarsi jame slypėtų kokie nors atsakymai. Žengtelėjau atgal, už chirurginio

uždangalo... ir nustėrau su po kauke atvipusiu žandikauliu bei iškelta ranka. Man atrodo, net aiktelėjau, bet niekas to greičiausiai nepastebėjo dėl užiančio kondicionieriaus, burzgiančios pompos ir dūzgiančio monitoriaus.

Pažinau tą vyrą.

Man net kraujas suledėjo.

Veidas, kurį dar vakar mačiau ir neatpažinau, šiandien buvo švariai nuskustas. Jokios kepurės, o plika kakta dešinėje pusėje paženklinta tarsi portveino palikta dėme. Raudonas netaisyklingos formos apgamas atrodė taip, lyg kas nors būtų tam vyrui ant kaktos užtėškęs vyno.

Prireikė visų valios jėgų, kad galėčiau grįžti į savo vietą. Giliai kvėpuodama ir dėkodama šaltam orui už tai, kad neleido man visiškai išsikraustyti iš proto, padėjau menteles ant stalo ir įsispoksojau į širdį, kuri vis dar atsisakė plakti.

– Laikas? – paklausiau vėl, tik šįkart mano balsas šiek tiek užlūžo.

– Dvidešimt viena minutė, – atsakė Medisonė.

Vėl įkišau plaštakas į krūtinės ertmę ir ėmiau masažuoti širdį, nors pati puikiai suvokiau, kad tas spaudinėjimas jau tikrai nieko nepakeis.

Iš plaučių išleidau dar vieną gilų atodūšį ir tariau:

– Viskas baigta.

– Ką? – šūktelėjo daktaras Bolgeris, pašokdamas ant kojų. – Tu gal išprotėjai? Nesustok.

Kaip tik to ir reikėjo tikėtis.

– Galiu tęsti, Robertai, bet jo jau nebeprikelsime. Išbandėme viską. Jo širdis nerodo nė menkiausių gyvybės ženklų.

Plieninės Bolgerio akys svaidė į mane nuodingas strėles.

– Taip greit pasiduodi? Kodėl? Mergyt, tik nesakyk, kad tos gležnos dailios rankutės jau pavargo.

Leidau tam praslysti. Niekam nebus naudos, jei dabar prie atviros Kalebo Donahio krūtinės pradėsime kivičytis.

– Mano operacija, mano sprendimas, – išbėriau, bent akimirką tvirtai atlaikydama jo iš įniršio verdantį žvilgsnį. – Mirties laikas – trylika valandų keturiasdešimt septynios minutės.

Operacinę užsmaugė slogi tyła. Tada žmonės pradėjo krutėti, rinkti instrumentus, mautis pirštines, išjungti aparatus. Vien Timas pasiliko savo vietoje – pompa vis dar įjungta, vis dar palaikė Kalebo organų ir audinių gyvybę.

– Tai, kas čia šiandien įvyko, yra neįtikėtina, – sudundėjo daktaras Bolgeris. – Tu neįtikėtina. Net apgailėtina. Tu ne šiaip sau praganei savo rūtų darželį... Tu pati jį sutrypei.

Tokia seksualizuota užuomina, kad dar niekada nebuvau netekusi paciento, privertė susimąstyti, kiek jo paniekos iš tikrųjų buvo tik elementarus pavydas. Bet ši mintis mano galvoje neužsiliko.

Netrukus mane krovininio traukinio pajėgumu nutrenkė realybė.

Ką aš padariau? Nejaugi ką tik nužudžiau žmogų?